

Green Border

Títol original: *Zielona granica* (AKA *Green Border*, *The Green Border*) **Direcció:** Agnieszka Holland **Guió:** Gabriela Lazarkiewicz-Sieczko, Maciej Pisuk, Agnieszka Holland **País:** Polònia **Durada:** 147 min **Any:** 2023 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Jalal Altawil, Maja Ostaszewska, Behi Djanati Atai... **Música:** Frédéric Vercheval **Fotografia:** Tomasz Naumiuk **Distribuïdora:** Vercine **Estrena a Espanya:** 14/06/2024
Pendent de qualificació
Doblada en espanyol / Versió original amb subtítols en espanyol

SINOPSI

Una família de refugiats de Síria, un professor d'anglès de l'Afganistan i un guàrdia fronterer es reuneixen a la frontera entre Polònia i Bielorússia durant la crisi humanitària més recent a Bielorússia. (Imdb)

CRÍTICA

07/09/2023 - VENÈCIA 2023: La important cineasta polonesa Agnieszka Holland torna amb una hàbil mirada a la manera com Bielorússia altera les polítiques d'immigració del seu país i de la Unió Europea

Comencem a finals del 2021. Molts dels espectadors seran plenament conscients que la pel·lícula se centra en una faceta concreta de la crisi dels refugiats, però la primera vegada que veiem els nostres protagonistes, aquests estan asseguts còmodament en un avió, en lloc d'un mitjà de transport més perillós i inestable. Tots procedeixen de llocs diferents a l'Orient Mitjà i a Àfrica, i mantenen converses tímides i a vegades animades durant el viatge: "D'on són vostès?", "Viatjo amb els meus dos fills".

No obstant això, es tracta d'un horrible estratagema, un sentiment expressat amb admirable subtilitat per la celebrada cineasta polonesa **Agnieszka Holland**, que s'ha armat de valor davant del consens nacional per condemnar les polítiques frontereres del seu país i examinar els intents de sabotatge de la veïna Bielorússia, que ha permès als refugiats entrar de forma relativament segura a Polònia i, per tant, en territori de la UE, com a resposta a les sancions imposades pel bloc europeu. En aquest sentit, **Green Border** és una pel·lícula d'actualitat, urgent i molt pertinent, emmarcada en la carrera d'una cineasta política i versàtil, que abraça diverses dècades. És el seu tercer llargmetratge presentat en competició pel Lleó d'Or de **Venècia** en els últims 40 anys.

A mesura que la pel·lícula s'obre camí en festivals i posteriorment a les sales de cinema, cal destacar la perspectiva que adopta sobre la crisi dels refugiats, especialment des del punt de vista estructural i formal. Rodada en un nítid i atmosfèric blanc i negre, que afegeix la dosi justa d'estilització, el primer acte mostra l'esgarriosa i particular situació a què s'enfronten els refugiats quan baixen de l'avió i puguen a un aterridor comboi de l'exèrcit bielorús. A través dels personatges de Bashir (**Jalal Altawil**, un actor no professional el viatge del qual va servir d'inspiració per a la pel·lícula), la seva dona Amina (**Dalia Naous**) i els seus tres fills, al costat de personatges de l'Afganistan i l'Àfrica Occidental, el turment que passen s'expressa amb una claredat de malson: immediatament després de creuar la frontera, la guàrdia fronterera polonesa els obliga a tornar a Bielorússia, assetjant-los, empenyent-los i colpejant-los fins a un punt que sobrepassa l'abús dels drets humans. Posteriorment, els militars bielorussos tornen a iniciar el procés. Una vegada i una altra.

No hi ha exactament esperança, sinó resistència, i malgrat introduir des del principi un grup d'activistes que ajuda els refugiats, la pel·lícula els converteix gradualment en l'altre focus principal de la història. Inicialment, són una massa col·lectiva de joves i estudiants estereotípics. No obstant això, es tracta d'un grup ben preparat, que ofereix menjar, beguda i primers auxilis en diversos punts de la frontera, i que posteriorment es posen d'acord per crear una mena de "xarxa subterrània", ajudant els que han sobreviscut a trobar un refugi segur. La Julia (interpretada meravellosament per **Maja Ostaszewska**) és una psicoterapeuta de mitjana edat que es converteix pràcticament en una mare adoptiva per a tots els activistes. A mesura que descobrim els seus motius per unir-se al grup i el perill potencial que afronta, el personatge adquireix més profunditat i *pathos*.

Pel que fa a Holland, el principal vincle de **Green Border** amb els seus treballs anteriors podria ser la seva etapa com a directora i autora visual de la sèrie *The Wire*. En aquesta ocasió ens trobem amb una visió panoràmica similar, un enfocament coral i una crítica sistèmica, encara que agraiem que Holland superi els trams inicials (necessàriament) més manipuladors, per centrar-se en la ressonància més àmplia d'aquesta problemàtica a Polònia. De fet, la pel·lícula ja ha tingut certa repercussió al seu país, on el ministre de Justícia de la nació, el polític d'ultradreta Zbigniew Ziobro, la va qualificar de propaganda nazi sense haver-la vist. És un terme carregat de significat, però la veritat és que al llarg del continent europeu ens enfrontem a una autèntica guerra, una guerra de fronteres, quan aquestes poden ser les coses més arbitràries i provisionals que existeixen.

David Katz – cineuropa.org